

JAUME BARTUMEU CASSANY
Membre del Consell Nacional de Progressistes-SDP

D'espais, iniciatives i valenties

Les eleccions comunals s'acosten, però no ens hauríem d'atabalar

Dimarts passat ens assabentàvem per la premsa que aquella mateixa setmana el PS iniciaria “converses amb SDP i Concòrdia (...) per configurar la candidatura de les eleccions comunals a Andorra la Vella” (BonDia, pàg. 9). Ja a la portada el BonDia anunciava que “El PS busca aliances amb Concòrdia, SDP i independents a la capital.”

En política, no tot el que s'assembla pot sumar-se. Perquè de vegades, el que és més semblant acaba restant. Si l'art del possible fos com les matemàtiques, no seria un afany marcat per aquest fil tràgic que obliga a triar, sovint, el mal menor. El contrari de la fragmentació ideològica no és la concentració de minifundis extraviats, és la síntesi afinada de projectes, una empresa sotmesa inevitablement a la vàlua dels lideratges. Parlem sense embuts: no suma qui vol, sinó qui pot.

Els resultats de les eleccions generals del 2 d'abril han comportat la voladura del mapa tradicional dels partits d'Andorra que s'ha concretat en la irrupció en escena d'Andorra Endavant i Concòrdia. Tot plegat ha creat algunes il·lusions. Es fan sumes precipitades que proven de crear espais, però convé no confondre el desig amb la realitat, ni l'entusiasme amb la valentia.

En temps de descrèdit dels polítics i de resignació general davant les frustracions que arrosseguem, i les incerteses que ens amenacen, hi ha qui pensa que el millor és ser el primer a cridar l'atenció.

A la política andorrana es par-

la i se sobreactua molt però s'argumenta poc.

A Andorra ens caldria enraonar més.

La política és tot allò que té conseqüències per als ciutadans del territori de la parròquia. I són les conseqüències, i no les intencions ni les declaracions que haurien de merèixer el nostre judici, la nostra valoració política.

La visió vertical no és al capdavall ni moderna ni eficaç. En democràcia no hi ha eficàcia sense escoltar, sense diàleg i sense compromís. Així vam poder –i saber, deixeu-m'ho dir– pactar la Constitució.

Tothom sap que la veritat és una convidada ocasional en els

En política no tot el que s'assembla pot sumar-se: de vegades, el més semblant resta

discursos polítics que s'acostumen a plantejar pensant el que els polítics professionals creuen que la gent vol escoltar més que no pas en els fonaments i en la coherència del que es diu.

És un cercle que, val a dir-ho, es converteix en viciós en la mesura que l'espai comunicacional, sovint contaminat pel degoteig de la comunicació cloroform liberal-elitista, l'acull amb la mateixa lògica.

Amb ben poques excepcions el que determina el judici mediàtic no és pas tant el que s'ha dit,

sinó qui ho ha dit, en una llastimosa perllongació de la dinàmica dels “nostres” i els “altres” que anima els que es disputen el poder.

Així la decisió de vot es converteix en un gest més emocional que racional: contra els “altres”.

Sí, a la política andorrana està molt clar que no importa el que es diu, sinó qui ho diu. El que diu “l'altre” és un error catastròfic, en tenim prou evitant o aconsellant que “l'altre” no guanyi.

Penso, i així ho vaig exposar i defensar en l'assemblea general de Progressistes-SDP del passat mes de juny, que les parròquies necessiten unes candidatures de confluència que apleguin persones esperonades per la voluntat democràtica de fer treball en comú.

Cap dels grans problemes que tenim plantejats a Andorra la Vella –els costos de la capitalitat, els dèficits urbanístics, la injustícia de les transferències, la manca d'habitatge a preu assequible– no es podran resoldre renunciant al suport d'amples majories polítiques i –és fonamental– socials i cíviques. Un suport que només s'aconseguirà deixant de banda atabalaments i afanys de capitalitzar iniciatives que només poden ser vàlides si són compartides d'entrada.

Hem de buscar una confluència. Coincidir en la voluntat de fer-ho és possible i desitjable. Però el projecte és el que ha de guiar la confluència i no pas la confluència que ha de fer perdre de vista l'objectiu, el projecte.